

Ohlášky – neděle 11. 2. 2024

Dnes prožíváme **5. neděle v mezidobí**.

- Středa 14. 2. – **Popeleční středa**, začíná doba postní
- Příští neděle 18. 2. 2024 bude **1. neděle postní**.

- Tuto neděli **11. 2. 2024** při mši sv. budeme udělovat společně **Svátost pomazání nemocných**.
- Od zítřka začíná Národní týden manželství. Jeho mottem jsou „Kořeny a křídla“. Podrobnosti o akcích týdne najdete v KT č. 6.
- Tento týden jsou v Lovosicích jarní prázdniny proto nebude náboženství.
- V pátek 16.2.2024 od 16h a každý další pátek během postní doby bude v kostele pobožnost křížové cesty.
- V letošním roce dne 12. října se bude v Litoměřicích konat Misijní kongres. Akce se koná mj. pod záštitou našeho pana biskupa, bude otevřená celému městu s cílem vyjít jako křesťané ke všem lidem. V závěru bude modlitba a požehnání našemu městu a kraji. Organizační schůzka všech farníků, kteří by se rádi jakýmkoli způsobem zapojili do organizace, se bude konat v úterý 27. února v 19 hod. na děkanství v Litoměřicích. Jsou zvány všechny věkové kategorie!

Bohoslužby během týdne

Lovosice, farní kostel sv. Václava

Ne	9:00 14:00 *
Út	16:30
bohoslužba slova	
St	16:30
Čt	8:00
Pá	16:30

*** Ne 14:00 - řeckokatolická bohoslužba**
(1. neděle v měsíci + o velkých svátcích)

Čtvrtek 7:30 - 8:00 adorace s výstavem
Nejsvětější svátosti

Sulejovice, filiální kostel Nejsvětější Trojice
3. neděle v měsíci v **8:00**

Farní kavárna vždy v neděli po mši sv.
Setkání nad Bibli v pondělí od 18 h na faře
Náboženství pro školní děti:
středa od 13:10 (děti před 1. sv. přijímáním)
a čtvrtek od 14:10 (starší děti)

Římskokatolická farnost sv. Václava
v Lovosicích
Zahradní 32/2
41002 Lovosice

IČO: 46772537
farnost.lovosice@seznam.cz
www.farnostlovosice.cz
www.facebook.com/farnostlovosice

P. Mgr. Ladislav Nádvorník SDB
farář
+ 420 603 845 460

Václav

č. 11 (2024)
11. 2. 2024

6. neděle v mezidobí



Týdeník Římskokatolické farnosti sv. Václava
v Lovosicích

16. Krása spásí svět (Jaké děti zanecháme naší planetě?) II

Tvořivé ticho

Stvoření je založeno na tichu a rozjímání, ne na hluku a shonu. Naším mladým zakazujeme všechny walkmany a další podobné přístroje. Venku ani vevnitř v domě jim nedovolujeme jejich hudbu. Ničilo by se ticho přírody. Na začátku pobytu jim to omezení velmi vadí. Ale zákaz je jednoznačný a má své důvody. Vidět někoho mladého, jak v tom tichu a kráse roste, to je pro mě něco neskutečného.

Fascinuje je krása zimy a ročních období, které z města neznají. Jejich oči jsou okouzlené, když poprvé rozbijí zamrzlou louži při minus dvaceti. Setkávají se s drsností toho ročního období, s ledem a mrazem. Na rukou mají omrzliny. Ale jsou na to vlastně hrdí.

Jeden mladík mě hodně překvapil. Řekl mi úžasnou věc, ačkoliv já jsem si myslel, že není schopen vnímat krásu prostředí, ve kterém skoro tři roky žil. Po deseti letech mi řekl: „Ach! Jak jsou krásné ty stromy, pokryté ranní námrazou! Vstával jsem co nejdřív, abych to mohl vidět.“ A to jsem si myslel, že je proti takovým věcem imunní.

Ruina k opravě

Krásu spásí svět. Před třiceti lety mě moji mladí požádali, abych koupil jednu zříceninu, že ji znovu vystavíme. A během deseti let to dokázali. V roce 1974 bych nevěřil, že dosáhnou takového výsledku. Viděl jsem jejich ruce, které předtím přepadaly, byly, kradly, napadaly lidi a které teď zvedaly kameny, aby daly dohromady ten nádherný provenzálský statek.

Za těch deset let se jich vystřídalo dvě stě padesát. Cítil jsem, jak se ti mladí, kteří dřív trávili čas krádežemi, naučili jiné věci. Je možné ukrást někomu výplatu během dvou minut. Oni tu pracovali jen za málo peněz a uvědomovali si, že jejich svaly mohou sloužit k něčemu jinému než k násilí: k budování. Říkám, podle Dostojevského, že „krása spásí svět“. Naši mladí se v kontaktu s drsnou a nádhernou přírodou Verdonu zachraňují a zachrání svou existenci.

Nikdy mě nepřestala udivovat jejich touha po kontaktu se zvířaty. Předtím se s nimi setkávali na talíři (sekaná...) a v televizi (dokumenty...). Jejich setkání se zvířaty je ve všech ohledech pozoruhodné. Nejdřív až nadskakují, protože se bojí, aby se k nim zvíře nepřiblížilo. Zvířata samozřejmě hned vyklidí pole, protože se bojí nového rušivého příchozího. Tak se musí naučit pomalejším pohybům, aby se mohli ke zvířatům dostat blíž.

Naučí se také, že zvíře si člověka pamatuje třeba podle pachu. Někteří dospívají k přiblížení úplně úžasně, jiní méně. Ale časem se to daří všem. Poznávání přírody jim pomáhá zpomalit. Jejich gesta jsou měsíc po měsíci stále méně agresivní, pomalejší, hezčí, jako gesta venkovanů. A také měsíc za měsícem přestávají mluvit rychlostí kulometu a váží slova.

Zaujetí životním cyklem zvířat

Jednou na Velikonoce se narodila malá lama. Pro lamy je charakteristické, že nechají mládě ležet na zemi, většinou ve sněhu, vzdálí se asi na dva metry, a tak několik hodin zůstanou. Mládě z dálky pozorují a vypadají, jako by ho opustily. Naši kluci hned začali nadávat: „To je mrcha, nestará se o svoje dítě. To je přesně jako moje matka...“ Jenže mládě se pak pomalu zvedne, jde ke své matce a od té chvíle jsou nerozluční. Naši mladí můžou taková narození vidět. Vidí taky kopulace. Jako dospívající je samozřejmě strašně zajímaví různé pozice u různých živočišných druhů. U klokanů a pštrosů je to doslova Kámasútra!

Pozorují, jak zvířata rostou. Vidí, jak se každý druh chová. Bachyně bude bránit svá mláďata za cenu života. Je tenhle ochranný instinkt zajímavý, protože ho sami nezažili. Mají rádi zvíře, které takhle chrání mláďata.

Také vidí zvířata trpět. Máme hejno hus, které hlídají náš dům, protože jsou pěkně slyšet. Jeden z chlapců si všiml, že jedna husa je slepá. A večer tenhle mladík, kterého jako dítě týrali, tu husu s velkou něhou doprovázel do boudy. Byla stará a měla handicap, ostatní by ji mohly napadat. Proto měla svou boudu, aby mohla strávit noc v klidu, než se zase ráno připojí k hejnu. Svým soucitím s husou si ten chlapec asi léčil stará zranění. Takové chování k poraněným, napadaným nebo nemocným zvířatům pozorujeme často. Zvířata našim mladým neskutečně pomáhají.

Mladí jsou také konfrontováni se smrtí zvířat. Jedna lama onemocněla. Jeden z chlapců u ní bděl celou noc. Vzal ji ke krbu, a to zvíře druhý den ráno zemřelo. Tohle jednání je velmi čisté. A je také svým způsobem oslavou stvoření.

Kromě ovcí, které od přirozenosti nejsou příliš citové, a malých divočáků, kteří jsou zvláště plodní, naše zvířata nejíme. Naši mladí to akceptují. Nedokázali by sníst zvíře, které měli rádi. Svého psa nebo kočku taky nejíme. Proto musíme mít porážení do detailů vyřešené, vzhledem k citům. Necháme si Jou, naši slepou kobyly, dokud nezemře přirozenou smrtí, zrovna tak jako podivínského osla Martina. Kluci často pohrbí zvíře, které měli rádi. Na našem pozemku se všude najdou

křížky. Malá alpaka, zajíc nebo další zvířata tu mají hrobečky hodné citů, které k nim jejich chovatel měl. Stává se, že někdo z nich zvířata týrá, sotva se k němu otočíme zády. Je to jakýsi sadismus vůči slabším. Tihle kluci nebudou útočit na jakékoliv zvíře. Dáváme na to velký pozor, takže takové jednání nestrpíme ani půl vteřiny. Tihle mládenci nechápou, že zvíře trpí. A dlouho trvá, než to pochopí.

(z knihy Guye Gilberta Evangelium podle svatého lotra – 1. kapitola Prosté evangelium)

Texty k rozjímání – 6. týden v mezidobí

Neděle 11. 2. – Mk 1,40-45: Jakkoli to vypadá banálně, Pán Ježíš hned v začátku svého působení naráží na problémy. A první komplikace nejsou způsobeny paradoxně farizeji, ale lidskou neukázněností, která vzápětí bude Kristu znepřijemňovat působení. Ne každé dobře míněné nadšení přináší užitek. Lze si klást otázku, jak to, že to Bůh dopustil (dokonce u svého Syna)? Ale zároveň vidíme, že selhání člověka není důvodem, aby Ježíš vzdal svůj úkol. Boží záměr je jasný a Pánovo úsilí bude k němu plně namířeno. On přišel uzdravit každé „malomocenství“, aby nebránilo vstupu do blízkosti Boha.

Pondělí 12. 2. – Mk 8,11-13: Pravá víra, pramenící z lásky, nepotřebuje přece důkazy! Nepídím se přesto po různých „zjeveních“ a důkazech? Nepovzdech by si Pán nad mou senzacechtivostí?

Úterý 13. 2. – Mk 8,14-21: Kvas farizejský a kvas herodovský dokáže znehodnotit celou mísu dobře připraveného těsta. Před jakým kvasem by nás dnes Ježíš varoval?

Středa 14. 2. – 2 Kor 5,20 – 6,2: Čím méně je ve společnosti naděje, tím je doba pro svědectví příhodnější. Tím víc totiž vynikne touha po „dni spásy“, po záchraně. Ukazovat směr, odkud záchrana přijde, ať je našim úkolem v době postní...

Čtvrtek 15. 2. – Lk 9,22-25: Možná budu odmítán se svým svědectvím. Ale sdílení nepochopení s Ježíšem může být cenným impulsem k lásce.

Pátek 16. 2. – Mt 9,14-15: Zdánlivou nepřítomnost Pána a pocit odloučení od něj zná asi každý. Ale trpělivé snášení tohoto stavu neútechy je tím pravým postem.

Sobota 17. 2. – Lk 5,27-32: Nekritizují i já církev a její představitele, když se víc věnují lidem na okraji, než „zbožným a věrným“?